

La figlia del sole e della luna

(Macedonia)

C'era una volta tanto tempo fa una donna che aveva un solo figlio al quale voleva un bene dell'anima.

Un giorno il giovane decise di andare a caccia e la madre preoccupata gli raccomandò di non andare sul monte, dove imperversava un drago potente e ferocissimo che aveva già ucciso dei giovani del villaggio.

Molti uomini coraggiosi erano già penetrati nei suoi territori con l'intenzione di combatterlo, ma nessun era mai riuscito a tornare indietro. Il giovane però non dette retta alla madre, ma ascoltò l'invito della sua amata che lo spingeva a dimostrare il suo coraggio, dicendogli:

- Devi andare tu a combattere il drago perché sei il più forte e il più coraggioso. Se non vai, non ci sarà mai pace nel nostro villaggio, per noi e per i nostri figli.

Il giovane, che voleva molte bene alla ragazza, si mise in viaggio. Scalò la montagna e si trovò di fronte ad una gigantesca grotta piena di ombre e di anfratti paurosi. Il terreno cominciò a tremare e dall'oscurità emerse una creatura spaventosa. Aveva sette teste, gli occhi brillavano come il fuoco e dalle gigantesche fauce uscivano lingue di fuoco. Le fiamme bruciavano l'erba, i fiori e gli alberi. La terribile creatura sbatté tre volte la coda e il terreno tremò.

Il giovane eroe non ebbe paura. Impugnò la lancia e la scagliò contro il drago, ma questa non riuscì a colpirlo. Allora, con molta cautela e velocità, afferrò la spada, ma anche questa volta il drago con un colpo di coda la gettò a terra.

Il mostro cominciò a ridere e a urlare con voce terrificante:

- Adesso ti divorerò perché hai messo piede sul mio monte. Tanti altri come te venuti qui per uccidermi, ma nessuno è mai tornato indietro. Preparati! Il ragazzo non si perse d'animo e propose un patto al drago:

- Sei veramente il più forte e ti chiedo un favore: lasciami andare a salutare mia madre e la mia amata, poi ritornerò qui e farai di me quello che vuoi.

- Che cosa mi dai se ti lascio andare?

- ti do la mia parola.

Sconfitto, il giovane scese dalla montagna e si avviò verso casa. Lì trovò la madre e le disse:

- Sono andato a caccia sul monte del drago e il mostro mi ha fatto prigioniero. Sono venuto qui solo per riabbracciarti perché ho dato la mia parola e devo tornare.

La madre si mise a piangere:

- Perché non mi hai ascoltato? Perché sei andato là? Ti supplico: non tornare più lì!

- No, disse il giovane, ci tornerò perché ho dato la mia parola.

Baciò la mano della madre e andò dalla sua amata.

- Sono venuto solo per dirti addio, sono stato sconfitto e devo tornare sulla montagna. La spada non gli ha fatto nulla e neppure la lancia e così mi ha fatto prigioniero. Gli ho dato la mia parola che ritornerò, quindi addio!

La ragazza gli propose allora:

- Aspettami, verrò con te. Forse insieme riusciremo a distruggere il mostro!

La ragazza salì sul cavallo bianco e lui cavalcò quello nero. Sembrava come vestita di luce, il viso e i capelli risplendevano come l'oro.

Il ragazzo la guardava e pensava: "Come posso mettere in pericolo la vita di questa fanciulla? Darei al drago tre vite, non una sola, se servissero a salvarla!"

Mentre si avvicinavano, la montagna iniziò a tremare. All'improvviso il drago uscì dalla grotta e si mise a cantare:

- Beato me; beato me; ne avevo uno e adesso ne ho due.

La fanciulla di rimando gli disse:

- Poveretto te, poveretto te, ne avevi uno e adesso non ne avrai nessuno!

La fanciulla e il giovane si avvicinarono e il mostro prese a lanciare fiamme dalla bocca. La ragazza, solo con un'occhiata, lo immobilizzò e il mostro impaurito cominciò ad arretrare.

- Chi sei tu, la sola creatura che riesce a farmi paura? Cos'è questa luce che ti splende in viso? Che cosa mi brucia così?
- Sono la figlia del sole e della luna, la goccia d'acqua che cade dal cielo sulle montagne e i prati per il bene e la vita degli uomini.
- E lui chi è? – disse il drago tremando.
- E' il compagno della mia vita – disse la fanciulla trionfante.
- Tu mi hai sconfitto. Io non ho più spazio in questo mondo. Andrò sotto terra e non ritornerò mai più. Il drago scomparve e non si fece più vedere. Da quel momento gli abitanti del villaggio andarono liberi dappertutto. La montagna si popolò nuovamente di tanti animali e la bella fanciulla e il giovane eroe vissero felice e contenti per sempre.

ЌЕРКАТА НА СОНЦЕТО И МЕСЕЧИНАТА (Македонија)

Си беше еднаш, пред многу, многу време, една жена, која имаше син единец, кого го сакаше со сето свое срце.

Еден ден, момчето реши да оди на лов. Загрижената мајка му рече, да не се качува на планината, каде што еден моќен и многу окрутен змеј, кој веќе имал убиено момчиња од селото, беснеел по земјата.

Многумина храбри мажи веќе се осмелиле да влезат во неговото дувло, сакајќи да се борат со змејот, но никој никогаш не успеал да се врати.

Но момчето не ја послуша својата мајка. Наместо тоа, тој ја послуша својата љубена, која го поттикнуваше да ја покаже својата храброст, велејќи му:

- Мора да одиш и да се бориш со змејот, бидејќи ти си најсилниот и најхрабриот. Доколку не појдеш, во нашето село никогаш нема да има мир, за нас и за нашите деца.

Момчето, које многу ја сакаше девојката, тргна на своето патување. Се качи на планината и се најде пред една огромна пештера, полна со сенки и застрашувачки бездни во карпите. Земјата почна да се тресе и од мракот се појави застрашувачко суштество. Тоа имаше седум глави, очите му гореа како оган а од неговата одромна челуст излегуваа пламени јазици. Пламенот ги изгоре тревата, цвеќињата и дрвјата.

Страшното суштество удри три пати со својата опашка и земјата се затресе.

Момчето не се плашеше. Тоа го грабна своето копје и го фрли кон змејот, но копјето не го ни допре. Потоа, многу претпазливо и брзо, тоа го грабна својот меч, но и овој пат змејот го фрли на земјата со едно замавнување на опашката.

Чудовиштето почна да се смее и да вика со застрашувачки глас:

- Сега ќе те изедам, бидејќи стапна на мојата планина. Многумина како тебе дошле тука за да ме убијат, но никој веќе не се вратил. Подготви се!

Момчето остана смирено и на змејот му понуди договор:

-Ти си навистина најсилниот и затоа ќе те замолам за една услуга: дозволи ми да се збогувам со мојата мајка и мојата љубена, потоа ќе се вратам тука и ќе можеш да правиш со мене што сакаш.

-Што ќе ми дадеш ако те пуштам?

-Ти го давам мојот збор.

Поразено, момчето тргна надолу по планината и се упати на кај дома. Таму, ја најде својата мајка и ѝ рече:

-Појдов да го уловам змејот во планината и чудовиштето ме зароби. Се вратив само да те прегрнам уште еднаш, бидејќи дадов ветување и морам да се вратам.

Мајкаму почна да плаче:

-Зошто не ме послуша? Зошто отиде таму? Те молам: не враќај се повторно таму!

-Не, рече момчето, ќе се вратам бидејќи го дадов својот збор.

Ја бакна раката на мајкаси и тргна кај својата љубена.

-Дојдов само да ти кажам збогум, бев поразен и мора да се вратам на планината. Ниту мечот, ниту копјето не го повредија змејот и така тој ме зароби. Му дадов збор дека ќе се вратам, збогум!

Тогаш девојката предложи:

-Чекај, и јас ќе дојдам со тебе. Можеби заедно ќе можеме да го уништиме змејот!

Девојката се качи на белиот коњ а тој го јаваше црниот. Се чинеше како да е облечена во светлина, нејзиното лице и коса блескаа како злато. Момчето ја погледна и си помисли: "Како да го загрозам животот на оваа девојка? Би му дал на змејот три свои животи, не само еден, ако тоа може да ја спаси!"

Како што се приближуваа, планината почна да се тресе. Наеднаш, змејот излезе од пештерата и почна да пее:

-Блазе мене, блазе мене: Имав еден а сега имам двајца.

Девојката му отповика:

-Сиромав ти, сиромав ти, имаше еден а сега нема да имаш ниеден!

Девојката и момчето се доближија и змејот почна да плука оган од својата уста. Девојката го замрзна со само еден поглед, и чудовиштето почна да се повлекува.

-Која си ти, единственото суштество кое може да ме исплаши? Каква е таа светлина, што зрачи од твоето лице? Што е тоа што толку ме пече?

-Јас сум ќерката на сонцето и месечината, капката вода што паѓа од небото на планините и полињата, за доброто и животот на луѓето.

-А кој е тој? – праша змејот, тресејќи се.

-Тој е мојот животен другар - рече девојката победнички.

-Ме победи. За мене повеќе нема место на овој свет. Тој отиде под земјата за никогаш повеќе да не се врати.

Змејот исчезна и веќе никогаш не е виден.

Од тој миг, жителите на селото слободно трчаа насекаде. Планината повторно беше полна со животни и нашите млади јунаци си живејеја среќни и весели.